

findes, og man vil da se, at denne Valgmaade anvendes rundt omkring baade i den gamle og den nye Verden, saavel ved Valg af politiske Repræsentanter som af kommunale, ja endogsaa ved Valg af Dommere og Rævminger. Endvidere er der blevet hentydet til, at, er der Nogen her i Kjøbenhavn, der særlig skulde interessere sig for en Forandring som den, der er foreslaaet her, saa maatte det være de saafaldte Arbejdere, og man har nævnt deres særlige Organ som det Blad, der ganske vist har dannet en hæderlig Undtagelse fra de andre Blade ved at have skjænknet denne Sag nogen Opmærksomhed. Men jeg tør sige, at det er saa langt fra, at det alene er fra den Side, man passer en Forandring, at der, saaledes som jeg tidligere har nævnt, er forskellige Mænd og det Mand, hvis Navn vilde have en god Klang, hvis jeg vilde nævne dem, som interessere sig derfor. Naar jeg har nævnt dette, har jeg derved tænkt paa mange Mænd, om hvem jeg tør sige, at man vilde betegne dem som hørende til Høire, der alle interessere sig for, at der bliver givet Mindretallet Leilighed til at gjøre sig gjældende ved Diskussionen og Overveielser; Flertallet vedbliver jo ikke desto mindre at have Magten ved den endelige Afgjørelse. Jeg tænker mig, at, hvis noget Saadant, som her er foreslaaet, bliver gennemført, ville ikke længere de 6, der ordinært skulle vælges hvert Aar, blive valgte af samme Farve; der vil vistnok kun blive valgt 4 af denne Farve, den femte Stemme vil tilfalde, hvad jeg vil kalde yderste Venstre, men den sjette yderste Høire. Det viser netop, at denne Valgmaade er saa langt fra at være partist, at den gjør Ret og Skjel til alle Sider. Ikke alene hvad jeg kalder Venstre og Høire nære Interesse for en Forandring, men ogsaa Mænd, der høre til den herskende Retning. Thi ogsaa blandt dem findes Folk med en saa levende Næstfærdighedsfølelse, at de have sagt mig, at de ville ønske, at noget Saadant som det, der her er foreslaaet, maatte gennemføres. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 6te Valgkreds holdt en meget lang og varm Lovtale over den nuværende Kjøbenhavnske Borgerrepræsentation, ja endogsaa over Alt, hvad den havde udrettet i de sidste 20—30 Aar, i hvilket den havde styret saa vel, at det ærede Medlem ikke kunde finde det Ringeste at udsætte derpaa. Jeg maa i Anledning heraf værge mig imod, at jeg ved at indbringe dette Forslag har havt til Hensigt paa nogen Maade at forringe, hvad Kjøbenhavns Borgerrepræsentation har udført. Det er en Sag, der aldeles ikke ligger for, derom er Tælen slet ikke, Tælen er kun om, hvorvidt den Maade, hvorpaa den er valgt, er saa retfærdig, at man virkelig har Sikkerhed for, at de forskellige Interesser og Anskuelser kunne komme frem, og det paastaar jeg ikke er Tilfældet. Lad saa være, at Alt er fortrinligt, og lad Alt gaa saa vel, som man kan ønske sig, saa siger jeg, at det netop er

i de rolige Tider, man skal forebygge, at der skal ske noget Uheldigt, naar de urolige Tider komme. Thi Ingen kan vide, om der ikke kan komme Tider, hvor Bølgernes vilde gaa høiere end nu, ikke alene i det politiske, men ogsaa i det kommunale Liv. Da er et Forslag som dette, der giver Mindretallet Leilighed til at komme til sin Ret, en Ventil, en Sikkerhedsventil, som afværger den store Fare for en Sprængning, som ellers kan være tilfede. Hvor der ikke gives en saadan lovlig Udvei, kan man komme til at frygte for voldomme Optrin. Jeg haaber ikke, at der nogensinde i Kjøbenhavn for Alvor skulde komme en saadan Tilstand, at man var fristet til at gribe til „Fortvivlelsens Selvhjælp“ Jeg vælger med Flid dette Udtryk, fordi det netop er et Udtryk, som særlig tilhører Kjøbenhavn, nemlig fra Markedagene 1848, da de Kjøbenhavnske Borgere med deres Repræsentanter i Spidsen henvendte sig til den daværende Enevolds-konge for at bede om en fri Forfatning. Jeg kom i det Hele til at tænke meget paa Absolutismens Tid og den heri Danmark velbekjendte meget milde og faderlige Enevælde, da jeg hørte det ærede Medlem for Kjøbenhavns 6te Valgkreds udbrede sig saa overordentlig stærkt over det Gode ved den enevældige Magt og faderlige Styrelse, som vi kjende fra Kjøbenhavns Borgerrepræsentation, i alt Fald fra den sidste Tid, isølge det ærede Medlems Mening. (Så: Det sagde jeg ikke.). Det ærede Medlem brugte ikke dette Udtryk, men ved at høre ham tale maatte man faae det Indtryk, at efter hans Mening udøvede Kjøbenhavns Borgerrepræsentation en saa fortræffelig mild og faderlig Enevælde, at man ikke behøvede noget Bedre og ikke burde gjøre det Mindste for at rokke ved den nuværende Ordning. Derfor vi nu streve Marts 1848, vilde det ærede Medlem være nødsaget til, hvis han vilde være konsekvent, da at træde op og forsoare det gamle kongelige Enevælde paa samme Maade, som han nu idag har forsvaret den Kjøbenhavnske Borgerrepræsentation. En anden Indvending, som det ærede Medlem havde at gjøre mod Lovforslaget, var, at ved Valg af kommunale Repræsentanter gjaldt det ikke saa meget Anskuelser, Livsanskuelser o. s. v., men især den praktiske Dygtighed. Jeg har allerede bemærket, at den praktiske Dygtighed jo ogsaa kan findes andre Steder end netop i det Parti, som for Diebliffet er regierende i Kjøbenhavn. Jeg tror ikke engang, naar vi se, hvad dette Parti i politisk Henseende har udført i de sidste 20—30 Aar, som det ærede Medlem var saa glad over, at den praktiske Dygtighed hos Partiet vil vise sig at være saa overordentlig stor. Der er i alt Fald adskillige Resultater, som netop vidne om, at den praktiske Dygtighed der har været mindre godt repræsenteret. Men Sagen er jo: Hvem skal være Dommer over den praktiske Dygtighed? Jeg gaar ud fra, at det ærede Medlem har Ret, at det er den praktiske Dygtighed og